

ALL YOUR PERFECTS

minden tökéletesed

„Ez egy gyönyörű történet.”

– Tracey Garvis Graves,
bestsellerszerző

fine
selection

COLLEEN HOOVER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

COLLEEN HOOVER

ALL YOUR

minden tökéletesed

PERFECTS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

SZINTÉN COLLEEN HOOVERTŐL:

- Slammed – Szívcsapás (Szívcsapás 1.)
Point of Retreat – Visszavonuló (Szívcsapás 2.)
This Girl – Ez a lány (Szívcsapás 3.)
Hopeless – Reménytelen (Reménytelen 1.)
Losing Hope – Reményvesztett (Reménytelen 2.)
Finding Cinderella – Helló, Hamupipőke! (Reménytelen 2.5)
Maybe Someday – Egy nap talán (Egy nap talán 1.)
Maybe Not – Talán mégsem (Egy nap talán 1.5)
Maybe Now – Talán most (Egy nap talán 2.)
Regretting You – Elrontott életek
Ugly Love – Csúf szerelem
Confess – Vallomás
Without Merit – Merit nélkül
It Ends With Us – Velünk véget ér
Too Late – Túl késő
November 9.
Verity
Layla

Heathnek.

Minden egyes nappal egyre jobban szeretlek.

Köszí, hogy ennyire szuper vagy.

Első fejezet

Akkor

A PORTÁS NEM MOSOLYGOTT RÁM.

Ez a gondolat kísért egész végig a liftben, amíg fel nem érek Ethan emeletére. Vincent a kedvenc portásom, amióta Ethan beköltözött ebbe a társasházba. Mindig mosolyog és beszélget velem. Ma viszont csak szenvtelen arccal kinyitotta előttem az ajtót. Még csak annyit sem mondott, hogy *„Helló, Quinn, milyen volt az út?”*

Azt hiszem, mindenkinek lehet rossz napja.

A telefonomra pillantva látom, hogy már elmúlt hét óra. Ethannek nyolcra kell hazaérnie, szóval rengeteg időm van, hogy meglepjem egy vacsorával. *És magamat is*. Egy nappal korábban jöttem vissza, de elhatároztam, hogy nem árulom el neki. Annyi időt töltünk az esküvőnk szervezésével, hogy már hetek óta nem ettünk együtt semmi saját készítésű kaját. És még csak nem is szexeltünk.

Ethan emeletére érve megtorpanok, amint kiszállok a liftből. Egy pasas járkál fel-alá éppen Ethan ajtaja előtt. Megtesz három lépést, aztán megáll és az ajtóra néz. Megint megtesz három lépést az ellenkező irányba is, és megint megáll. Figyelem, hátha elmegy, de marad.

Továbbra is fel-alá járkál, miközben Ethan ajtaját fixírozza. Nem hinném, hogy Ethan barátja volna. Felismerném, ha az lenne.

Elindulok az ajtó felé, és megköszörülöm a torkomat. A pasas szembefordul velem, én pedig az ajtó felé mozdulva jelzem, hogy oda kelene engednie. Oldalra lép, hogy elférjek, én pedig vigyázok, hogy ne találkozzon többet a tekintetünk. A táskámba nyúlok a kulcsért. Amikor megtalálom, a fazon odaáll mellém, és ráteszi a kezét az ajtóra.

– Be akarsz menni?

Felpillantok rá, aztán megint Ethan ajtajára. *Miért kérdez tőlem ilyet? Zakatolni kezd a szívem a gondolattól, hogy kettesben vagyok a folyosón egy idegen fazonnal, aki érdeklődik, hogy be akarok-e nyitni egy üres lakásba. Tudja, hogy Ethan nincs itthon? Tudja, hogy egyedül vagyok?*

Megköszörülöm a torkomat, hogy leplezzem a félelmemet, bár a fickó ártalmatlannak tűnik. De a gonoszság talán nem látszik kívülről, tehát nehéz megállapítani.

– Itt lakik a vőlegényem. Odabent van – kamuzom.

– Ja – bólogat bőszen. – Az biztos, hogy odabent van – szorítja ökölbe a kezét, hogy megütögesse vele a falat az ajtó mellett. – Odabent dugja a barátnőmet.

Egyszer elmentem egy önvédelmi tanfolyamra, ahol az oktató azt tanította nekünk, hogy fogjunk egy kulcsot az ujjaink közé, hogy szükség esetén azzal döfthessük szemem a támadót, ha baj van. Így is teszek. Felkészülök rá, hogy ez az elmebeteg most már bármelyik pillanatban rám vetheti magát.

A pasi erőteljesen kifújja a levegőt, én pedig kénytelen vagyok észrevenni, hogy fahéjillat tölti be a levegőt körülöttünk. Milyen különös gondolat ez egy másodperccel azelőtt, hogy megtámadnak! Milyen furcsán venné ki ez magát a rendőrségen... „Ó, *nem igazán*

tudom megmondani, milyen ruha volt a támadómon, de a lehelete jó illatú volt. Mint a fahéjas kóla.”

– Eltévesztetted a házszámot – közlöm vele abban a reményben, hogy hátha minden további nélkül lelép végre.

Megrázza a fejét. Apró, de szapora fejrázással jelzi, hogy én nem is tévedhetnék nagyobb, és neki nem is lehetne ennél jobban igaza.

– Ez a jó cím. Biztos vagyok benne. Kék Volvója van a vőlegényednek?

Oké, szóval leskelődik Ethan után? Kiszárad a szám. Jólesne némi víz.

– Nagyjából száznolcvan centi? Fekete a haja, és North Face kabátban jár, ami egy kicsit nagy rá?

A hasamra szorítom a kezem. *Jólesne némi vodka.*

– A vőlegényed dr. Van Kempnek dolgozik?

Most *én* vagyok az, aki rázza a fejét. Ethan nemcsak hogy dr. Van Kempnek dolgozik... hanem az *apja* dr. Van Kemp. *Honnan tud ez a fickó ennyi mindent Ethanről?*

– A barátnőm együtt dolgozik velem – pillant undorral az ajtóra. – Vagyis úgy tűnik, hogy nem *csak* dolgoznak.

– Ethan soha...

Nem tudom befejezni a mondatot, mert megakaszt egy hang.

A dugásé.

Tompán hallok, hogy valaki Ethan nevét mondja. Legalábbis az ajtónak erről az oldaláról tompa a hang. A hálósoba a lakás túlsó végében van, ami azt jelenti, hogy akárki is ez a lány, cseppet sem fogja vissza magát. Sikoltva ejti ki Ethan nevét.

Miközben Ethan dugja.

Rögtön hátralépek az ajtótól. Beleszédülök a felismerésbe, hogy mi folyik a lakásban. A feje tetejére áll tőle az egész világ. A múltam, a jelenem, a jövőm... Minden kicsúszik a kezem közül.

– Jól vagy? – fogja meg a karomat a srác, hogy talpon maradjak. Nekitámaszt a falnak. – Ne haragudj! Nem kellett volna, hogy így kibukjon belőlem.

Szóra nyitom a számat, de csak a kétely jön ki belőle.

– Biztos... Biztos vagy benne? Lehet, hogy nem is Ethan lakásából jönnek ki a hangok. Lehet, hogy a szomszédban lakó párt halljuk.

– Hát persze. Ethan szomszédját is Ethannek hívják?

Epés a kérdés, de egy pillanat múlva már látom a megbánást a srác tekintetében. Igazán kedves tőle, hogy még van ereje együttérezni velem, amikor nyilván ugyanazon megy keresztül, mint én.

– Követtem őket – folytatja. – Együtt vannak bent. A barátnőm meg a te... barátod.

– Völegényem – helyesbíték.

A folyosó túloldalára támolygok, és nekidőlök a falnak, aztán szépen lecsúszom a földre. Nem túl szerencsés ötlet, mert szoknyában vagyok. Ethannek bejön a szoknya, szóval gondoltam, hogy jó lesz felvenni egyet a kedvéért, de most legszívesebben levinném a szoknyámat, hogy a nyaka köré tekerjem, és megfojtsam vele. Olyan sokáig bámulom a cipőmet, hogy addig észre sem veszem, hogy a srác már mellettem ül a földön, amíg meg nem szólal.

– Tudja, hogy jössz?

– Meg akartam lepni – rázom a fejemet. – Elutaztam a nővéremmel.

Újabb tompa sikoly hallatszik az ajtón túlról. A pasi összerezzen, és befogja a fülét. Én is befogom az enyémet. Így ülünk egy darabig. Egyikünk sem hagyja, hogy a hangok eljussanak a tudatunkig, amíg véget nem ér. Nem fog sokáig tartani. Ethan nem bírja néhány percnél tovább.

Két perc múlva megszólalok.

– Szerintem végeztek.

A fazon leereszti a kezét a füle mellől, és a térdére teszi. Én átkarolom a térdemet, hogy rátegyem az államra.

– Bemennünk a kulcsommal? Hogy szembenézzünk velük?

– Nekem nem megy. Előbb le kell higgadnom.

Pedig igazán higgadtnak tűnik. A legtöbb férfi ismerősöm mostanra már betörte volna az ajtót.

Nem is tudom, hogy szembe akarok-e találkozni Ethannel. Valahol mélyen úgy érzem, hogy legszívesebben lelépnék, és úgy tennék, mintha az elmúlt néhány perc meg sem történt volna. Írhatnék neki egy üzenetet, hogy hamarabb visszajöttem, ő pedig válaszolhatna, hogy sokáig dolgozik, és így megőrizhetném a boldog tudatlanságomat.

Vagy hazamehetek, elégethetem az összes cuccát, eladhatom az esküvői ruhámat, és letilthatom a számát.

Nem, azt anyám soha nem hagyáná.

Jaj, istenem! Az anyám.

Felnyögök, mire a srác rögtön felegyenesedik.

– Hányingered van?

– Nem – rázom a fejemet. – Nem tudom – hanyatlík a tarkóm a falnak. – Csak most esett le, hogy mennyire ki fog akadni az anyám.

A fiú megkönnyebbül, amikor látja, hogy nem testi rosszuléttől nyögtem fel, hanem azért, mert rettegek az anyám reakciója miatt, amikor majd megtudja, hogy lefújtuk az esküvőt. Mert az biztos, hogy lefűjjük. Már nem is tudom, hányszor említette, mennyi foglalt kellett fizetni, hogy felkerüljünk a helyszín várólistájára. „*Tudod, hányan szeretnék, hogy a Douglas Whimberly Plazában legyen az esküvőjük? Evelyn Bradbury is ott ment férjhez, Quinn. Evelyn Bradbury!*”

Az anyám szeret Evelyn Bradburyhez hasonlítani engem. A családja azon kevesek közé tartozik, akik befolyásosabbak Greenwichben

a nevelőapáménál. Így hát persze hogy az anyám minden adandó alkalommal Evelyn Bradburyt hozza fel az előkelő tökély mintájaként. Eszembe jut, hogy máris írok anyámnak egy üzenetet, amiben egyszerűen közlöm vele: „Esküvő lefűjva, és leszarom Evelyn Bradburyt.”

– Hogy hívnak? – kérdezi a srác.

Ránézek, és rádöbbenek, hogy most először veszem szemügyre igazán. Talán ez élete egyik legrosszabb pillanata, de még így is rendkívül jól néz ki. Kifejező barna szeme van, ami jól passzol a borzas hajához. Határozott állkapcsa, ami folyamatosan meg-megrándul, amióta kiszálltam a liftből. Telt ajkai, amiket folyton pengevékonyra szorít, valahányszor rápillant az ajtóra. Eltöprengek rajta, hogy vajon lágyabbak lennének-e a vonásai, ha a barátnője nem lenne éppen odabent Ethannel.

Szomorúság sugárzik belőle. De nem olyan, ami a jelenlegi helyzetünkől adódik. Valami mélyebb... Mintha áthatná a lényét. Ismerek embereket, akiknek mosolyog a tekintetük, az övé viszont pont hogy bosszús.

– Te jobban nézel ki, mint Ethan.

Váratlanul éri a megjegyzésem. Értetlenség ül ki az arcára, mert azt hiszi, hogy rámozdultam. Pedig most végképp nem erről van szó.

– Ez nem bók volt. Csak egy felismerés.

Vállat von, mintha amúgy is mindegy lenne.

– Csak annyi, hogy ha te jobban nézel ki, mint Ethan, akkor eszembe jutott, hogy a barátnőd is jobban nézhet ki, mint én. Nem mintha érdekelne. Talán mégis érdekel. Nem *kéne*, hogy érdekeljen, de akkor is elgondolkodtató, hogy Ethan jobban vonzódik hozzá, mint hozzám. Hogy talán emiatt csalt meg. Valószínű, hogy igen. Bocsi. Alapvetően nem szoktam ennyire sajnálni magam, de nagyon dühös vagyok, és valamiért nem bírom befogni a számat.

Rám mered egy pillanatra, mintha fontolóra venné a különös gondolatmenetemet.

– Sasha ronda. Nincs miért aggódnod.

– Sasha? – ejtem ki a lány nevét hitetlenkedve, aztán megismétlem, megnyomva a végét. – *Sasha*. Ez mindent megmagyaráz.

Nevet, aztán *én* is nevetek, ami nagyon furcsa. Nevetek, amikor sírnom kéne. Miért nem sírok?

– Graham vagyok – nyújt kezét.

– Quinn.

Még a mosolya is szomorú. Eszembe jut róla, hogy vajon más körülmények között más lenne-e a mosolya.

– Mondanám, hogy örülök, hogy megismertelek, Quinn, de ez életem legrosszabb pillanata.

Ez nagyon is csúf igazság.

– Hasonlóképp – válaszolom csalódottan. – De azért megkönnyebbülés, hogy most találkoztam veled, és nem egy hónap múlva, az esküvőm után. Így legalább nem fogok rá elpazarolni egy fogadalmat.

– Jövő hónapban lenne az esküvőtök? – fordul el Graham. – Mekkora seggfej! – teszi hozzá halkán.

– Tényleg az.

Mindig is tudtam.

Mármint, hogy Ethan egy seggfej. Tipikus megjátszós figura. De nekem megfelel. *Vagy legalábbis azt hittem*. Megint előrehajolok, hogy két kézzel beletúrjak a hajamba.

– Basszus, mekkora szívás.

Mint mindig, az anyám most is tökéletes időzítéssel küld üzenetet. Előveszem a telefonomat, hogy megnézzem.

A tortakóstolódat áttették szombaton kettőre. Ne ebédelj előtte! Ethan is velünk jön?

Egész testemmel felsóhajtok.

Jobban vártam a tortakóstolót, mint az esküvői előkészületek összes többi részét. Vajon megúszhatom vasárnapig, hogy bárkinek is szóljak az esküvő lefújásáról?

Csilingelés hallatszik a lift felől, így a figyelmem a telefonról a liftajtóra irányul. Ahogy kinyílik, gombócot érzek a torkomban. Ökölbe szorul a kezem, amikor meglátom a kajásdobozokat. A futár elindul felénk, a szívemnek pedig minden egyes lépés tördőfés. *Ezzel aztán sőt szórsz a sebeimbe, Ethan.*

– Kínai kaja? Ez valami vicc? – állok fel, és lenézek Grahamre, aki még mindig a földön ül, és onnan néz fel rám. – Ez az én heppem! – mutatok az ételre. – Nem Ethané! *Én* szeretem a kínai kaját szex után!

Visszafordulok a futár srác felé, aki dermedten bámul, és nem tudja, továbbmenjen-e az ajtóig.

– Add ide! – veszem el tőle a zacskókat. Még csak nem is von kérdőre. Megint lehuppanok a földre a két zacskó kínai kajával, és beletűrok a csomagba. Dühös vagyok, amikor látom, hogy Ethan lemásolta a szokásos rendelésemet.

– Még ugyanazt is rendelte! Az én kínai kajámmal eteti Sashát!

Graham felpattan, és előveszi a pénztárcáját a zsebéből. Kifizeti a kaját, a szerencsétlen futár pedig inkább benyit a lépcsőházba, csak hogy gyorsabban eltűnjön a folyosóról, mint ha vissza kéne sétálnia a lifthez.

– Jó illata van – állapítja meg Graham. Leül, és megfogja a brokkolis csirkés dobozt. Adok neki egy villát, és hagyom, hogy megegye, pedig a csirke a kedvencem. Elvégre ez most nem az önzés ideje. Kibontom a mongol marhát, és nekilátok enni, pedig nem vagyok éhes. De rohadjak meg, ha Sasha vagy Ethan egy falatot is kap belőle.

– Kurvák – motyogom.

– Kaja nélküli kurvák – mondja Graham. – Lehet, hogy mindketten éhen halnak.

Mosolygok.

Aztán eszem, és eltűnődöm rajta, hogy meddig ülök majd ezen a folyosón ezzel a sráccal. Nem akarok itt lenni, amikor kinyílik az ajtó, mert nem akarom látni, hogy néz ki Sasha. De nem is akarok lemaradni a pillanatról, amikor kinyitja az ajtót, és meglátja Grahamet, aki itt ül, és eszi az ő kínai kajáját.

Úgyhogy várok. És eszem. Grahammel.

Néhány perc múlva Graham leteszi a dobozt, benyúl a zacskóba, és kivesz belőle két szerencsesütit. Ideadja az egyiket, aztán nekilát kibontani a sajtját. Kettétöri a sütit, széthajtogatja a papírt, és hangosan felolvassa a jövődölését.

– Nagy üzleti sikert fogsz elérni ma.

Kettéhajtja a papírt, miután felolvasta.

– Na persze. Ma pont szabadnapos vagyok.

– Hülye jóslat – mormolom.

Graham apró galacsinná gyúri a cetlit, és Ethan ajtajának pöcköli. Én is kettétöröm a sütimet, és kihúdom belőle a jövődölést.

– Ha csak a hibáidra világítasz rá, akkor elhalványul minden tökéletesed.

– Ez tetszik – jegyzi meg Graham.

Összegyűrom a jóslatot, és az ajtó felé pöckölöm, ahogy ő tette.

– Nyelvtanmániás vagyok. Úgy lenne helyes, hogy minden, ami tökéletes benned.

– Pont ez tetszik benne. Kicsit ironikus, hogy épp a tökéletesség kifejezését használták rosszul.

– Nem akarok emléket erről a pillanatról – söpröm félre rögtön a kezét és a papírt.

– Ja – bámul rám elgondolkodva. – Én sem.

Szerintem mindketten egyre feszültebbek vagyunk attól, hogy bármikor kinyílhat az ajtó, szóval csak hallgatózunk, és nem szólalunk meg. Graham addig húzgatja a cérnákat a kék farmerjából a térdénél, amíg egy kis cérnahalom gyűlik össze mellette a földön, és már alig takarja valami a térdét. Megfogom az egyik cérnát, és elkezdem az ujjaim között csavargatni.

– Egy szójátékot játszottunk a laptopjainkon esténként – mondja Graham. – Nagyon jó voltam benne. Én mutattam meg először Sashának ezt a játékot, de aztán mindig megvert. Minden átkozott este – nyújtja ki a lábát. Épp csak egy kicsivel hosszabb, mint az enyém. – Lenyűgözött velem, amíg meg nem láttam egy nyolcszáz dolláros terhelést a bankszámláján a játék miatt. Plusz betűket vett öt dolcsiért, csak hogy megverhessen.

Próbálok elképzelni, ahogy ez a pasi esténként játszik a laptopján, de nehéz. Olyan fajtának tűnik, aki regényeket olvas, napi kétszer kitakarítja a lakást, összehajtogatja a zokniját, és mindezt a tökélyt még egy reggeli futással is megfejelem.

– Ethan nem tud kereket cserélni. Kétszer kaptunk defektet, amióta együtt vagyunk, és mind a kétszer autómentőt kellett hívnia.

Graham kissé megrázza a fejét, mielőtt válaszol.

– Nem mentetegetni akarom azt a szemetet, de ez nem olyan szörnyű. Sok férfi nem tudja, hogyan kell kereket cserélni.

– Tudom. Nem az volt benne a rossz. Hanem az, hogy *én* tudok kereket cserélni. Csak nem engedte, mert szégyellte volna, hogy ott álldogál, miközben egy lány kereket cserél a kocsiján.

Valami többet is elárul Graham arckifejezése.

Valamit, amit eddig nem vettem észre. Talán együttérzést? Komoly tekintettel mered rám.

– Ezt *ne* bocsásd meg neki, Quinn!

Összeszorul a szívem a szavaitól.

– Nem fogom – jelentem ki határozottan. – Ezek után nem akarom visszakapni. Egész végig azon csodálkozom, hogy miért nem sírok. Talán ez egy jel.

Sokatmondó tekintettel néz rám, de aztán egy kicsit elmélyülnek a ráncok a szeme körül.

– Fogsz sírni ma este. Az ágyban. Akkor fáj a legjobban. Amikor egyedül vagy.

Hirtelen minden olyan nehéznek tűnik ettől a megjegyzéstől. Nem akarok sírni, de tudom, hogy most már bármelyik pillanatban rám szakadhat ez az egész. Rögtön azután ismerkedtem meg Ethannel, ahogy elkezdtem az egyetemet, és már négy éve együtt vagyunk. Ez túl sok ahhoz, hogy egy pillanat alatt el lehessen veszíteni. Hiába tudom, hogy vége, nem akarom kérdőre vonni. Csak hátat akarok fordítani, és lezárni vele mindent. Nem akarok végszót, de még csak magyarázatot sem, de félek, hogy mindkettőre szükségem lesz, amikor egyedül maradok ma este.

– Azt hiszem, el kéne mennünk egy nemibeteg-szűrésre.

Graham szavait és a miattuk támadó félelmemet félbeszakítja Ethan tompa hangja.

Az ajtó felé tart. Odafordulok, ám Graham az arcomhoz nyúl, hogy rá figyeljek.

– A legrosszabb, amit most tehetünk, hogy kimutatjuk az érzéseinket, Quinn. Ne legyél dühös! Ne sírj!

Az ajkamra harapva bólintok.

Próbálok visszatartani mindazt, amiről tudom, hogy mindjárt ordítani akarom.

– Oké – suttogom, éppen akkor, amikor nyílni kezd az ajtó.

Igyekszem tartani magam a fogadalmamhoz, ahogy Graham is teszi, de émelegni kezdek Ethan közeledtétől. Egyikünk sem néz az ajtóra. Grahamnak határozott a tekintete és egyenletes a légzése, miközben farkasszemet néz velem. El sem tudom képzelni, mit gondol majd Ethan két másodperc múlva, amikor teljesen kinyílik az ajtó. Először nem fog felismerni. Azt hiszi majd, hogy két idegen ül az emeleti folyosón.

– Quinn?

Behunyom a szemem, amikor meghallom, ahogy Ethan kiejti a nevemet. Nem fordulok a hang irányába. Hallom, hogy kilép a lakásból. Úgy érzem, mintha rengeteg helyen dobogna egyszerre a szívem, de főleg Graham két kezében, ahogy az arcomat fogja. Ethan megint a nevemen szólít, ám inkább parancsnak hangzik, hogy nézzek rá. Kinyitom a szemem, de továbbra is Grahamre irányítom a tekintetem.

Ethan ajtaja még szélesebbre tárul, és egy lány nyög fel a döbbenettől. *Sasha*. Graham pislog, és egy másodperccel tovább tartja csukva a szemét, miközben mély lélegzetet vesz. Amikor kinyitja, Sasha megszólal.

– Graham?

– Francba – motyogja Ethan.

Graham nem néz rájuk. Továbbra is felém fordul. Mintha nem éppen most omlana össze az életünk, nyugodtan megkérdezi tőlem:

– Szeretnéd, hogy lekísérjelek?

Bólintok.

– Graham! – szól rá Sasha úgy, mintha joga lenne haragudni rá, amiért itt van.

Graham és én felállunk.

Egyikünk sem néz Ethan ajtaja felé. Graham jó erősen fogja a kezemet a lift felé menet.

A lány ott terem mögöttünk, aztán mellettünk, miközben várjuk a liftet. Graham másik oldalán áll, és megrántja az ingujját. Graham egy kicsit erősebben szorítja a kezemet, én pedig megszorítom az övét, amivel jelzem neki: végig tudjuk csinálni anélkül, hogy jelenetet rendeznénk. Csak beszállunk a liftbe, és eltűnünk.

Amikor kinyílik az ajtó, Graham betessékel maga előtt, aztán ő is beszáll. Nem hagy helyet Sashának, hogy velünk jöjjön. Elállja az utat, és kénytelenek vagyunk a liftajtó felé fordulni. Sasha felé. Graham megnyomja a földszint gombot, majd amikor csukódni kezd az ajtó, végre felpillantok.

Két dolog tűnik fel.

- 1) Ethan már nincs kint a folyosón, a lakásának ajtaja pedig zárva.
- 2) Sasha sokkal szebb nálam. Még akkor is, amikor sír.

Becsukódik a liftajtó, és hosszú, néma út következik lefelé. Graham nem ereszi a kezemet, és nem szólunk egymáshoz, de nem is sírunk. Csendben kiszállunk a liftből, aztán átszeljük az előcsarnokot. Amint a kijáráshoz érünk, Vincent kinyitja nekünk az ajtót, és bocsánatkérő tekintettel néz mindkettőnkre. Graham előveszi a tárcáját, hogy borralót nyomjon Vincent kezébe.

– Köszí az ajtószámot.

Vincent biccent, és elteszi a pénzt. Találkozik a tekintetünk, és sugárzik róla a sajnálkozás. Átölelem Vincentet, mert valószínűleg nem találkozunk soha többé.

Ahogy kilépünk Grahammal az utcára, csak állunk ott döbbenet a járdán. Kíváncsi vagyok, hogy vajon neki is másmilyennek tűnik-e most a világ, mert nekem abszolút. Az égbolt, a fák, a mellettünk

elhaladó emberek. Minden egy kicsit elkésierítőbb, mint mielőtt be-
mentem a házba, ahol Ethan lakik.

– Akarod, hogy hívjak neked egy taxit? – szólal meg végül.

– Kocsival jöttem. Itt parkolok – mutatok a túloldalra.

– El akarok tűnni innen, mielőtt leér – mondja Sashára utalva,
miközben hátrapillant a házra.

Valóban látszik rajta az aggodalom, mintha most képtelen lenne
szembenézni velem.

Sasha legalább próbálkozik. Követte Grahamet egészen a liftig, míg
Ethan egyszerűen visszasétált a lakásba, és becsukta az ajtót.

Graham megint rám néz, keze a kabátzsebébe dugva. Én szoro-
sabbra húzom magamon a kabátot. Nem nagyon maradt más hátra,
mint a búcsú.

– Viszlát, Graham!

Tompa a tekintete, mintha itt sem lenne. Hátrál egy lépést. Kettőt.
Aztán megfordul, és elindul az ellenkező irányba.

Hátranézek az épületre. Sasha éppen kiront az ajtón. Vincent ott
van mögötte, engem bámul. Int nekem, úgyhogy felemelem a kezem,
és visszaintek neki. Mindketten tudjuk, hogy ez egy búcsúintegetés,
mert soha többé nem fogom betenni a lábam abba a házba, ahol
Ethan lakik. Még a cuccokért sem, amik ott kallódnak nála. Inkább
dobja ki mindet, mint hogy újra látnom kelljen a képét.

Sasha jobbra-balra tekintget, hátha meglátja Grahamet. De nem
látja meg. Csak engem lát, és eszembe jut, hogy vajon tudja-e, ki
vagyok. Elmondta neki Ethan, hogy a jövő hónapban készül fele-
ségül venni valakit? Elmondta neki, hogy ma reggel beszélt velem
telefonon, és azt mondta, már visszafelé számolja a percekét, hogy
a feleségének hívhasson? Ez a lány tudja vajon, hogy amikor Ethan-
nél alszom, akkor ő nem hajlandó nélkülem zuhanyozni? Elmondta

neki Ethan, hogy az ágynemű, amiben dugtak, a nővérem eljegyzési ajándéka?

Tudja, hogy amikor Ethan megkérte a kezemet, elsírta magát, miután igent mondtam?

Bizonyára nem volt tisztában ezzel, különben nem dobta volna sutba a kapcsolatát egy olyan sráccal, aki jobban lenyűgözött egy óra alatt, mint Ethan négy év alatt.

Második fejezet

Most

A HÁZASSÁGUNK NEM OMLOTT ÖSSZE. Nem hirtelen esett szét.

Sokkal lassúbb folyamat volt.

Elfogyott, ha úgy tetszik.

Nem is tudom, melyikünknek róható fel inkább. Erős kezdés volt. Erősebb, mint a legtöbбекnél, ez meggyőződésem. De az elmúlt néhány évben meggyengültünk. A legkellemetlenebb, hogy milyen ügyesen tettünk úgy, mintha nem változott volna semmi. Nem beszéltünk róla. Sok mindenben hasonlítottunk, például abban is, hogy kerüljük azokat a dolgokat, amikre a legjobban oda kellene figyelniük.

Mentségünkre szóljon: nehéz beismerni, hogy egy házasságnak talán vége, miközben még mindig szeretjük egymást. Elhítetik az emberekkel, hogy egy házasság csak akkor ér véget, ha oda a szerelem. Ha az örömet düh váltja fel, a boldogságot pedig megvetés. De mi nem haragszunk egymásra Grahammel. Csak már nem vagyunk ugyanazok, mint régen.

Ha az emberek változnak, azt nem mindig lehet észrevenni egy házasságban, mert egy pár együtt is változhat, ugyanabban az irányban. Néha viszont ellentétes irányban változnak.

Olyan régóta tartok Grahammal ellentétes irányba, hogy már nem is emlékszem, milyen a tekintete, amikor bennem van. De lefogadom, hogy ő minden egyes hajszálat az eszébe vésett a tarkómról, valahányszor éjszaka elfordultam tőle.

Az embernek nem mindig van hatalma afölött, hogy kivé formálják őt a körülmények.

Lenézek az esküvői gyűrűmre, amit a hüvelykujjammal forgatok körbe-körbe. Amikor Graham megvette, azt mondta, hogy az ékszerész szerint a karikagyűrű az örök szerelem jelképe. Végtelen kör. Középen kezdődik, és elvileg soha nem ér véget.

Az ékszerész viszont egyszer sem mondott olyat, hogy a gyűrű az örök *boldogság* jelképe lenne. Csak az örök szerelemé. A baj csak az, hogy a szerelem és a boldogság nem jár kéz a kézben. Egymás nélkül is léteznek.

Éppen a gyűrűmet bámulom, meg a kezemet, benne a fadobozzal, amikor Graham egyszer csak megszólal.

– Mit csinálsz?

Lassan felemelem a fejem, ami teljesen ellentétes az érzéssel, amit az váltott ki belőlem, hogy hirtelen megjelent az ajtóban. Már levette a nyakkendőjét, és kioldotta a legfelső három gombot az ingén. Az ajtófélfának dőlve, kíváncsiságtól összehúzott szemöldökkel bámul engem. Betölti a szobát a jelenlétével.

Én csak a hiánnyal töltöm be.

Hiába ismerem olyan régóta, még mindig körülengi valamiféle titokzatosság. Megvillan a sötét szemében, és magával ragadja az összes gondolatot, amit soha nem mond ki. A csendessége vonzott aznap, amikor először találkoztam vele. Nyugalmat hozott nekem.

Vicces, hogy ugyanettől a csendességtől most feszengek.

Meg sem próbálok elrejteni a fadobozt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Amúgy is túl késő, már azt bámulja. Leveszem Grahamról a tekintetemet, és én is lenézek a dobozra a kezemben. A padláson hevert, érintetlenül, szinte eszünkbe sem jutott. Ma találtam meg, miközben az esküvői ruhámat kerestem. Csak meg akartam nézni, hogy jó-e még rám. Jó, de másmilyennek tűnök benne, mint hét éve.

Magányosabbnak.

Graham tesz néhány lépést a hálósobába. Látom az elfojtott félelmet az arcán, ahogy a fadobozról rám néz, és várja a választ, hogy miért van a kezemben. Miért van a hálósobában. Miért jutott egyáltalán eszembe, hogy lehozzam a padlásról.

Nem tudom, miért. De nyilván tudatos döntés, hogy a kezemben tartom, ezért nem állhatok elő olyan ártatlan válasszal, hogy „nem tudom”.

Közelebb lép, és érzem rajta a sör jellegzetes illatát. Soha nem volt egy nagyívó, kivéve csütörtökönként, amikor elmegy vacsorázni a munkatársaival. Igazából szeretem a csütörtök esti illatát. Biztos, hogy ha mindennap inna, akkor idővel megutálnám a szagot – főleg, ha nem tudna határt szabni az ivászatnak. Az vitatéma lenne közöttünk. De Graham soha nem adja ki a kezéből az irányítást. Megvannak a megszokott dolgai, és tartja magát hozzájuk. Ez az egyik legszexibb tulajdonsága. Régen mindig vártam, hogy hazaérjen csütörtök este. Néha kiöltöztem a kedvéért, és itt vártam az ágyban, hogy érezzem szájának édeskés ízét.

Elárul valamit, hogy ma este elfelejtettem várni.

– Quinn?

Hallom az összes félelmét, ahogy némán ott feszül a nevem betűi között. Felém tart, én pedig végig a szemét figyelem. Bizonytalanság és aggodalom sugárzik belőle. Eltöprengek azon, hogy mikor kezdett